

*Pentru Nathan Goodrich, un prieten drag,
care a fost suficient de răbdător
pentru a-mi citi cărțile când erau slabe.*

PROLOG

L-am văzut pe Calamity răsărind.

Aveam șase ani pe-atunci și stăteam într-o seară pe balconul apartamentului nostru. Încă îmi mai amintesc cum zornăia vechiul aparat de aer condiționat din fereastra alăturată, acoperind sunetul plânsului tatei. Aparatul supra-solicitat atârna deasupra adâncului vertiginos al etajelor inferioare și apa picura din el ca sudoarea de pe fruntea unui sinucigaș gata să sară. Era stricat: sufla aer, dar nu reușea să răcească nimic. Mama obișnuia adesea să-l închidă.

După moartea ei, tata l-a lăsat deschis. Spunea că i se pare mai răcoare când funcționează aparatul.

Mi-am scos înghețata pe băț din gură și am privit acea stranie lumină roșie ce se ridica deasupra orizontului ca o nouă stea. Numai că nicio stea nu mai fusese atât de strălucitoare sau de roșie. Stacojie. Arăta ca o rană de glonț în însăși bolta cerească.

În noaptea aceea, Calamity a învăluit întreg orașul într-o lumină stranie și caldă. Am stat acolo, cu înghețata topindu-se, cu lichidul ei lipicios prelingându-mi-se pe degete, și i-am urmărit ascensiunea până la capăt.

Apoi au început țipetele.

PARTEA ÎNTÂI

1

— David?

Vocea răsuna din casca mea.

M-am smuls din visare. Priveam din nou spre Calamity, dar trecuseră aproape treisprezece ani de când răsărise pentru prima oară. Nu mai eram un copil care locuia cu tatăl său. Nu mai eram nici măcar orfanul de la fabrica de muniție din subteran.

Eram un Răzbunător.

— Aici! am răspuns punându-mi pușca pe umăr și traversând acoperișul.

Era noapte și jur că puteam desluși aura roșiatică a lui Calamity învăluind peisajul, deși steaua nu mai fusese niciodată atât de strălucitoare ca în seara dintâi.

Dinaintea mea se lăbărta periferia orașului Newcago, reflectând lumina stelelor din suprafețele ei. Aici totul era din oțel. Ca un cyborg din viitor când îl jupoi de piele. Dar nu și – știți voi – animat de intenții ucigașe. Sau măcar viu.

„Frățioare“, mi-am zis în gând, „chiar că nu le am cu metaforele.“

Acum Steelheart era mort și noi recuceriserăm străzile de la suprafața lui Newcago, inclusiv o mulțime de conforturi pe care elita și le rezervase cândva pentru sine. Puteam

face duș zilnic, în propria mea baie. Aproape că nu știam cum să gestionez un asemenea lux. Mă rog, în afară de a mă strădui să nu put.

În sfârșit, Newcago era liber.

Sarcina mea era să mă asigur că avea să rămână așa.

— Nu văd nimic, am șoptit îngenunchat la marginea acoperișului.

În ureche aveam o cască, conectată prin wireless la mobil. O cameră mică montată pe cască îmi permitea Tiei să vadă ce vedeam eu și casca era suficient de performantă ca să prindă tot ce spuneam, chiar dacă vorbeam foarte încet.

— Continuă să veghezi, a zis Tia. Cody a raportat că Profu' și ținta se deplasează în direcția ta.

— Aici totu-i liniștit, am șoptit eu. Ești sigură...

Chiar lângă mine, acoperișul a explodat. Am țipat și m-am rostogolit îndărăt, în timp ce clădirea se zguduia din temelii, iar explozia mă împrăștia cu așchii de metal. Pe Calamity! Nu era de glumă cu rafalele astea!

— Scânteii! a strigat Cody în căști. M-a ocolit, flăcău! Vine pe partea ta de nord...

Vocea i-a fost acoperită de un alt puls de energie luminoasă care a țâșnit de pe solul de dedesubt, sfărtecând marginea acoperișului aproape de locul unde mă ascundeam.

— Fugi! a strigat Tia.

De parcă mai era nevoie să mi-o spună! M-am pus în mișcare. La dreapta mea, o siluetă s-a materializat din lumină. Sourcefield purta trening și teniși negri, o mască gen ninja ce-i acoperea toată fața și o mantie lungă și neagră. Unii Epici luau mai în serios decât alții noțiunea de „puteri supraumane“. Cîstit vorbind, arăta ridicol, deși emana o vagă strălucire albastră și fulgere de energie îi goneau pe trup.

Putea transforma în energie orice materie pe care-o atinge și putea călători prin ea. Nu era propriu-zis teleportare,

Firefight

dar era destul de aproape și, cu cât materialul era mai bun conductor, cu atât mai departe putea călători. Un oraș din oțel era pentru ea un soi de paradis. M-am mirat că așteptase atâta până să vină încoace.

Ca și cum teleportarea nu ar fi fost de ajuns, talentele ei cu electricitatea o făceau de asemenea impenetrabilă în fața majorității armelor. Spectacolele de lumini pe care le oferea erau faimoase. Nu o mai văzusem niciodată în carne și oase, dar mereu îmi dorisem s-o observ la lucru.

Însă nu chiar așa de aproape.

— Dă-l dracului de plan! a ordonat Tia. Profule? Jon! Raportează! Abraham?

Am ascultat-o numai cu jumătate de ureche, căci un glob de electricitate tocmai zbura pârâind pe lângă mine. M-am oprit brusc și mi-am schimbat direcția, în timp ce un alt glob trecea tocmai prin locul unde stătusem mai înainte. Acesta s-a izbit de acoperiș, provocând o altă explozie și făcându-mă să mă poticnesc. M-am târât către marginea clădirii, cu țandări de metal bombardându-mi spinarea.

Apoi am sărit.

N-am căzut prea mult înainte să aterizez în balconul unui penthouse. M-am repezit înăuntru cu inima bubuindu-mi. De cealaltă parte a camerei, lângă ușă, aștepta un răcitor de plastic. I-am dat deoparte capacul și am cotrobăit prin el, încercând să-mi păstrez calmul.

Sourcefield sosise în Newcago la începutul săptămânii. Se pusese imediat pe ucis, la întâmplare, fără vreun motiv vizibil. La fel ca Steelheart la începuturile sale. Apoi începuse să le ceară cetățenilor să-i predea pe Răzbunători ca să ne poată aduce în fața justiției.

O variantă pervertită de justiție, așa cum o vedeau Epiicii. Ei omorau pe oricine aveau chef, dar să ripostăm și noi era o insultă atât de gravă, încât nici n-o puteau concepe. Ei, las' c-avea să vadă ea în curând! Deocamdată, planul

nostru de a o doborî nu mergea nemaipomenit de bine, dar eram Răzbunătorii. Eram pregătiți pentru neprevăzut.

Am scos din răcitor un balon cu apă.

„Bine-ar fi să meargă“, mi-am zis în gând.

Eu și Tia discutaserăm zile în șir, încercând să ghicim slăbiciunea lui Sourcefield. Fiecare Epic avea măcar una și adesea erau ilogice. Trebuia să cercetezi istoria personală a unui Epic, lucrurile pe care le evita, în încercarea de a ghici ce substanță sau situație îi putea anula puterile.

Conținutul balonului se baza pe cea mai solidă bănuială a noastră cu privire la slăbiciunea lui Sourcefield. M-am răsucit, cumpănind balonul într-o mână și pușca în cealaltă, cu ochii ațintiți spre ușă, așteptând-o să vină după mine.

— David? a întrebat Tia în cască.

— Da, am șoptit eu agitat, gata să arunc balonul.

— De ce supraveghezi balconul?

De ce supra...

A, da! Sourcefield putea trece prin pereți.

Simțindu-mă ca un idiot, am făcut un salt îndărăt, chiar în clipa în care Sourcefield a descins din tavan cu electricitatea zumzând în jurul ei. A aterizat cu un genunchi pe podea, cu mâna întinsă în care creștea un glob de electricitate, aruncând umbre frenetice prin încăpere.

Fără să simt altceva în afară de adrenalină, am aruncat balonul. A lovit-o pe Sourcefield drept în piept și globul ei de energie s-a spulberat. Lichidul roșu din balon a împrăștiat pereții și podeaua din jurul ei. Prea subțire ca să fie sânge, era o băutură solubilă pe bază de fructe pe care o amestecai cu apă și zahăr. Mi-o aminteam din copilărie.

Și era slăbiciunea ei.

Cu inima bubuind, mi-am pregătit pușca. Sourcefield își privea torsul picurând ca și cum ar fi fost în stare de șoc, deși masca neagră pe care o purta mă împiedica să-i văd expresia. Arcuri electrice încă îi mai fugeau pe trup ca niște viermișori luminoși.

Firefight

Am dus pușca la ochi și am tras. Bubuitul în spațiul acela închis aproape că m-a asurzit, dar am expediat un glonț chiar în fața lui Sourcefield.

Glonțul a explodat când a pătruns în câmpul ei energetic. Chiar și learcă de Kool-Aid, apărarea ei funcționa.

M-a privit, cu electricitatea trezindu-se la viață, scânteind mai violentă și mai periculoasă, luminând încăperea ca o calzone umplută cu dinamită.

„Opaaa...”